

FUNDURINN SEM ÞÚ ÁTT ALDREI VON Á

FUNDURINN SEM ÞÚ ÁTT ALDREI VON Á

Stundum er stærsta óvæntingin að uppgötva hvernig aðrir sjá þig.

Ég var aldrei sérstaklega hrifinn af samfélagsmiðlum.

Sextíu og eins árs gamall hafði ég alltaf hugsað um þá sem æfingasvæði fyrir yngra fólk. Að minnsta kosti var það mín tilgáta.

En konan mín ýtti á mig að skrá mig.

Að hennar sögn myndi það hjálpa mér að ná meiri sýnileika fyrir gillettenarrative.com, láta fólk vita hver ég væri, og kynna því verkefnið mitt. Að minnsta kosti voru það, sagði hún, hennar göfugu ásetningar.

Samt reyndist samfélagsvefurinn miklu flóknari en hugarrammi minn.

Í stað þess að auglýsa sjálfan mig og sprauta tenglum á færslurnar mínar út um allt, hlóð ég einfaldlega upp ljósmynd og persónuupplýsingum mínum. Nógu miklu til að segja hver ég væri, án þess að þykjast vera einhver annar.

Þetta hafði alltaf verið regla sem faðir minn setti.

Á ævi sinni endurtók hann sömu grundvallarregluna aftur og aftur:

Fyrst staðreyndirnar, svo bókmenntalega myrkrið.

Nokkrir atburðir undanfarinna daga, tengdir staðsetningu vefsíðunnar minnar, sem ég hafði tekið eftir næstum fyrir tilviljun, höfðu aldrei fengið mig til að halda neitt annað en að ég væri einn, að fylgjast með og lesa.

Ég ímyndaði mér aldrei, ekki einu sinni í fjarlægri fjarlægð, að aðrir væru líka að fylgjast með.

Og að þeir gætu verið að koma úr hverju horni heimsins.

Konan mín, forsjál sem alltaf, minnti mig á að gera skýran greinarmun á því sem var raunverulegt og því sem gæti einfaldlega verið falsað.

Svo spurði hún mig spurningar sem gerði mig gjörsamlega áttavilltan.

„Ég skoðaði blóðprufurnar sem þú fórst í fyrir nokkrum mánuðum, því ég krafðist þess að fá að sjá þær. Testósterón-gildið var ekki tilgreint, svo ég hringdi í stofuna og spurði hvers vegna.“

Hún gerði hlé áður en hún hélt áfram.

„Þau sögðu mér að skýrslukerfið þeirra sýni aðeins gildi upp að þremur tölustöfum. Þitt var ekki sýnt af því að það er í fjórum.“

Hún sagði mér að hún hefði spurt hvort mistök hefðu átt sér stað, hvort þau væru að tala um sömu manneskjuna.

Þau staðfestu persónuupplýsingarnar mínar.

Svo, að sögn konu minnar, bætti ein af móttökudömunum við með brosi:

„Frú, þegar þú verður leið á manninum þínum, sendu hann þá til okkar.“

Athyglin, næstum eins og hún væri örlög fremur en dómur, hafði alltaf borist í gegnum eftirtektarverðar konur sem mældu ásetning sinn með orðum og ljósmyndum.

Fyrstu skilaboðin spurðu einfaldlega spurninga.

Ég brosti og hélt áfram.

Svo komu önnur skilaboð sem innihéldu WhatsApp-númer og beiðni um að hafa samband.

Loks komu þau síðustu.

„Ég vil kynnst þér. Ég hugsa um þig alla nóttina. Ég er bandarísk, fjörutíu og átta ára, einhleyp, og ég vil þig.“

Ég brosti.

En ég gat ekki staðist að svara.

Ég skrifaði:

„Kæra frú, orð yðar smjaðra fyrir mér, en það eru þrjár ástæður sem halda okkur aðskildum: fjarlægðin, aldursmunurinn, og konan mín.“

„Fyrstu tvær hindranirnar má sennilega yfirstíga. Hvað konuna mína varðar, þá læt ég yður fúslega í té símanúmerið hennar svo að þið tvær getið komist að samkomulagi um mögulegt fyrirkomulag.“

„Kannski gætuð þið skipt mér á milli sléttra daga og oddatöludaga.“

„Bara ekki minnka það niður í klukkustundarvaktir. Ég er ekki maður stundaskráa og klukkna.“

„Ég er einhver sem þér eigið ekki von á, og þegar fólk venst mér verður frekar erfitt að sleppa mér.“

Nokkrum klukkustundum síðar kom konan mín brosandi inn á skrifstofuna mína. Hún tilkynnti mér að hún hefði fengið skilaboð frá bandarískri konu og vildi vita hvað hún ætti að gera.

Svar mitt var umsvifalaust og einfalt:

„Hvað sem gerir ykkur báðar hamingjusamar.“

Svo bætti ég við:

„Mundu bara að ég þoli ekki að sjá konu gráta. Mér líkar aðeins að sjá þær brosa.“

Hún sneri sér við og gekk út úr herberginu án þess að segja orð.

Samt var þetta í fyrsta sinn sem ég hafði notað samfélagsmiðla til að eiga raunverulegt samtal.

Það kvöld við kvöldmatinn hélt hún áfram að horfa á mig.

Dóttir mín hló.

Svo sprakk konan mín skyndilega:

„Ég hef séð ljósmyndir af þér frá því fyrir tveimur árum, og þú ert ekki sama manneskjan lengur.“

Hún starði beint á mig.

„Hver í fjandanum ertu, í alvöru?“

Ég svaraði án þess að hika:

„Ég er Ferdinando Frega, stofnandi og eigandi gillettenarrative.com, einn af samstarfsmönnum Jesú Krists hjá Gillette.“

Hún skelli hló.

Svo lýsti hún því yfir, nógu hátt til að allir við borðið heyrðu, að hún myndi aldrei deila mér með annarri konu.

Af einni einfaldri ástæðu.

Ég var þegar fullfær um að skipta sjálfum mér upp án leyfis frá nokkrum manni.

Og það var alveg í lagi.

Ferdinando Frega

BLADEFREGA